

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[CyLaw](#) | [Αναφορικά μ'εμάς](#) | [Επικοινωνία](#)

- **CYLaw**

[Έρευνα](#) - [Κατάλογος Αποφάσεων](#) - [Εμφάνιση Αναφορών \(Noteur on\)](#) - [Αφαίρεση Υπογραμμίσεων](#)

ECLI:CY:AD:2014:A50

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Πολιτική Έφεση αρ. 39/2010)

23 Ιανουαρίου, 2014

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, ΠΑΝΑΓΗ, ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ/στες

[Redacted]

Εφεσείουσα/Εναγόμενη

και

[Redacted]

Εφεσίβλητη/Ενάγουσα

Χρ.Κληρίδης, για την εφεσείουσα

Φιλ.Καμένος, για Αλ.Μαρκίδη και Λουκά & Σεραφείμ ΔΕΠΕ, για την
εφεσίβλητη

Α Π Ο Φ Α Σ Η
(Ex-tempore)

-

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.: Η εφεσεύουσα ήταν υπάλληλος των εφεσιβλήτων εργαζόμενη στο Ταμείο του Λογιστηρίου. Σε έλεγχο ο οποίος είχε διενεργηθεί, οι εφεσίβλητοι είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η εφεσεύουσα είχε οικειοποιηθεί ένα σημαντικό χρηματικό ποσό και ως εκ τούτου τέθηκε σε διαθεσιμότητα στις 14 Ιουλίου 2006.

Στις 4 Μαΐου 2009 οι εφεσίβλητοι καταχώρισαν αγωγή εναντίον της εφεσεύουσας, διεκδικώντας αποζημιώσεις ύψους €504,170.01. Ταυτοχρόνως, καταχώρισαν και μονομερή αίτηση για την παγοποίηση των τραπεζικών λογαριασμών της, όπως επίσης και δέσμευση οποιασδήποτε άλλης ακίνητης ή κινητής περιουσίας της. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έδωσε οδηγίες για επίδοση της αιτήσεως και μετά την καταχώρηση ενστάσεως η υπόθεση προχώρησε σε ακρόαση. Στις 26 Ιανουαρίου 2010 εκδόθηκε απόφαση, με την οποία, τα ζητηθέντα διατάγματα εκδόθηκαν.

Εναντίον αυτής της απόφασης καταχωρήθηκε η παρούσα έφεση. Με τους λόγους έφεσης, όπως περιγράφονται, η εφεσείουσα αμφισβητεί σε όλο το εύρος την εκδοθείσα απόφαση.

Κατά τη σημερινή ακρόαση ο ευπαίδευτος συνήγορος της εφεσείουσας ήγειρε ένα θέμα το οποίο χαρακτήρισε, ως θεμελιακό, και συγκεκριμένα ανέφερε ότι παρά την παρέλευση της προβλεπόμενης, από τους θεσμούς προθεσμίας, για καταχώρηση Έκθεσης Απαίτησης, αυτή τελικώς κατατέθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 2012, δηλαδή 3 χρόνια και 4 μήνες μετά την καταχώριση της αγωγής. Η ημερομηνία αυτή είναι αποδεκτό και από την άλλη πλευρά ότι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ο κ.Κληρίδης έκαμε αναφορά σε νομολογία σε μια προσπάθεια να καταδείξει ότι η στάση αυτή των εναγόντων πρέπει, από μόνη της, να οδηγήσει, σε συνδυασμό με την ύπαρξη μεγάλης καθυστέρησης, έχοντας υπόψη ότι το Δικαστήριο έχει υποχρέωση να βεβαιώνεται ότι η συνταγματική επιταγή για συμπλήρωση της εκδίκασης μιας υπόθεσης εντός ευλόγου χρόνου, τηρείται. Στην προκείμενη περίπτωση, εισηγήθηκε, η καθυστέρηση είναι τέτοιας έκτασης που επιτρέπει στο Εφετείο να τερματίσει την εκδίκαση της παρούσας έφεσης σ' αυτό το στάδιο, χωρίς την εξέταση της ουσίας. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε από το συνήγορο στην υπόθεση **Κίτσιος v. Kitsios**

Motors Ltd (2010)1B A.A.Δ.1262 στην οποία γίνεται ευρεία αναφορά προγενέστερης νομολογίας επί του θέματος.

Επειδή θεωρούμε ότι το θέμα αυτό είναι σημαντικό και θα πρέπει να αποφασιστεί σ' αυτό το στάδιο, η πλευρά των εφεσιβλήτων εισηγήθηκε ότι η ίδια η εφεσείουσα, με τη συμπεριφορά της, δεν αμφισβήτησε ουσιαστικώς αυτό το θέμα καθότι η αίτηση για απόρριψη της αγωγής ως συνέπεια της καθυστέρησης δεν έγινε παρά μόνο στις 4 Οκτωβρίου 2012. Αυτό το θέμα της καθυστέρησης, υποστήριξε ο ευπαίδευτος συνήγορος, θα πρέπει ένα εξεταστεί στο πλαίσιο εκείνης της αίτησης και όχι στο πλαίσιο της παρούσας έφεσης.

Τα διατάγματα που εκδίδονται στο πλαίσιο αιτήσεως πριν από την έναρξη της δίκης έχουν ως σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων, ιδιαίτερα των εναγόντων, μέχρι την έκβαση της υπόθεσης επί της ουσίας. Τούτου δοθέντος θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η έκδοση διαταγμάτων αυτής της μορφής από τη φύση τους, θέτουν στους ώμους των εναγόντων, του διάδικου που επεδίωξε τη θεραπεία, την υποχρέωση να προωθήσουν την υπόθεση τους επί της ουσίας, το συντομότερο δυνατό.

Στην υπόθεση **Vuitton v. Δέρμοσακ Λτδ κ.ά. (1992) 1 A.A.D. 1453**, το εφετείο ασχολούμενο με το θέμα αυτό χαρακτήρισε τη παραμονή μιας υπόθεσης για 3½, περίπου, χρόνια χωρίς την καταχώριση Εκθέσεως Απαιτήσεως ως μια απαράδεκτη τακτική και καταλήγοντας τονίζεται ότι, ο διάδικος προς όφελος του οποίου εκδίδεται ένα διάταγμα πρέπει «να προλειάνει το ταχύτερο το έδαφος για την εκδίκαση της υπόθεσης». Στο ίδιο πλαίσιο είναι και η μεταγενέστερη απόφαση **Rousounides & Soteriou Trading Ltd κ.ά. v. KOT (2002) 1 A.A.D.1274**.

Έχοντας υπόψη στην υπό εκδίκαση υπόθεση, τη δραστικότητα των εκδοθέντων διαταγμάτων που παγοποιούν και δεσμεύουν όλους τους λογαριασμούς της εφεσεύουσας και ταυτοχρόνως την εμποδίζει από το να πωλήσει, υποθηκεύσει ή αποξενώσει οποιαδήποτε κινητή ή ακίνητη περιουσία, καθιστά την υποχρέωση των εφεσιβλήτων να προωθήσουν την αγωγή τους επιβεβλημένη. Η σχέση εργοδότησης εφεσεύουσας και εφεσιβλήτων τερματίστηκε στις 14 Ιουλίου 2006. Η εφεσεύουσα καταχώρισε και υπόθεση εναντίον των εφεσιβλήτων στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών για το θέμα των μισθών της, προχώρησε στην καταχώριση αγωγής, ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας το 2006, διεκδικώντας τη διενέργεια ανεξάρτητου οικονομικού ελέγχου των λογαριασμών που σχετίζονται με την υπόθεση. Οι εφεσίβλητοι

καταχώρισαν την αγωγή τους στις 4 Μαΐου 2009, όπως έχουμε πιο πάνω σημειώσει. Έκτοτε, και αφού παρήλθαν 3 χρόνια και 4 μήνες οι εφεσίβλητοι καταχώρισαν την Έκθεση Απαίτησης τους. Η υποχρέωση προώθησης της υπόθεσης, όπως έχουμε πιο πάνω σημειώσει, βρίσκεται στους ώμους των εφεσιβλήτων προς όφελος των οποίων εκδόθηκε το διάταγμα. Αυτό το βάρος υφίσταται, ανεξάρτητα αν η εφεσείουσα δεν είχε καταχωρίσει αίτηση για απόρριψη της αγωγής, προηγουμένως.

Η παρατηρηθείσα καθυστέρηση είναι τέτοιας έκτασης που σαφώς μπορεί να χαρακτηριστεί, ως απαράδεκτη τακτική, που κατόντησε δυστυχώς, την παρασχεθείσα ενδιάμεση θεραπεία, ως αυτοσκοπό και όχι ως συνυφασμένο με την πιθανότητα εξασφάλισης ανάλογης θεραπείας κατά τη δίκη. Όπως σημειώνεται στην υπόθεση **Louis Vuitton** ανωτέρω: *«η δίκη είναι η καθιερωμένη διαδικασία για τον καθορισμό και τη διακήρυξη των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των διαδίκων»*.

Έχοντας σκιαγραφήσει αυτή τη συμπεριφορά των εφεσιβλήτων και το γεγονός ότι κατατέθηκε η Έκθεση Απαίτησης εκκρεμούσης της έφεσης, κάτι που δεν επηρεάζει το εγειρόμενο θέμα, θεωρούμε ότι μας επιτρέπεται να τερματίσουμε την ισχύ των υφισταμένων διαταγμάτων εδώ, και η έφεση να γίνει αποδεκτή, χωρίς να

εξετάσουμε οποιονδήποτε άλλο, από τους εγειρόμενους λόγους έφεσης, με το σκεπτικό ότι η συνέχιση τους θα συνιστούσε κατάχρηση της διαδικασίας.

Τα έξοδα της έφεσης επιδικάζονται, όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο υπέρ της εφεσείουσας. Ομοίως και τα έξοδα πρωτοδίκως.

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.

ΠΑΝΑΓΗ, Δ.

ΛΙΑΤΣΟΣ, Δ.

cyllaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον [Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο](#)